

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **A. C.**, zastoupeného JUDr. Lenkou Kulhavou, advokátkou se sídlem Slezská 19, Praha 2, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2005, čj. OAM-427/VL-10-11-2005, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 65 Az 82/2005, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 7. 2005, čj. 65 Az 82/2005 - 24,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozsudku nebyl žalobci (dále též „stěžovatel“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů; současně na něj nebyla vztažena překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Podle žalovaného byly důvodem žádosti žalobce o udělení azylu ekonomické problémy a obava z teroristů a ze sankcí za nenastoupení vojenské služby. Žalovaný uvedl, že nepříznivá ekonomická situace působí také na ostatní obyvatele Alžírsko bez rozdílu a její dopad na jednotlivce není možné považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. K obavě z postihu za nenastoupení vojenské služby žalovaný uvedl, že postup žalobce v záležitosti výkonu náhradní vojenské služby a odkladu nebylo možno považovat za dostatečný a odpovídající příslušným právním předpisům v zemi původu. Za porušení zákona o branné povinnosti jsou podle žalovaného

v Alžírsku bez rozdílu postihování všichni obyvatelé země vázaní touto povinností, proto v jednání státních orgánů vůči žalobci v důsledku nenastoupení vojenské služby nelze spatřovat pronásledování; trest za podobné porušení zákona navíc v minulosti hrozil i nenastoupivším brancům v České republice. K obavě žalobce z terorismu žalovaný uvedl, že nebyla naplněna podmínka odůvodněného strachu z pronásledování z některého z důvodů podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť žalobce se s osobami, jichž se obává, nikdy nesetkal a zná je podle vyprávění blízkých; ohledně tohoto vyhrožování ze strany neznámých osob se navíc ani neobrátil na státní orgány v zemi původu. Proto žalovaný konstatoval, že žalobce nenaplnil důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Žalovaný se dále vyjádřil k neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu. Žalovaný se zabýval i překážkou vycestování podle § 91 zákona o azylu, neshledal však, že by žalobci hrozilo v zemi původu nebezpečí mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení nebo trestu; přitom odkázal mj. na rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věcech Vilvarajah a Costello-Roberts.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 7. 2005, čj. 65 Az 82/2005 - 24, byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného. Soud uvedl, že v řízení o udělení azylu bylo zjištěno, že žalobce neopustil zemi původu z důvodu pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod ani ze strachu z pronásledování z důvodu pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání politických názorů. Žalobce podle soudu opustil vlast z ekonomických důvodů, kvůli obavám z teroristů a ze sankcí za nenastoupení vojenské služby; tyto důvody však nelze podřadit pod žádné z důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a žalovaný tedy podle soudu rozhodl v souladu se zákonem. Soud neshledal ani obecně namítané vady správního řízení. Ze všech uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že v řízení nebyly dostatečně vyhodnoceny důvody žalobce pro udělení azylu. Stěžovatel je přesvědčen, že zemi původu neopustil z ekonomických důvodů. Obživu jeho rodině zajišťovalo malé hospodářství; poté, co žalobce nenastoupil vojenskou službu, mu však začali neznámí lidé vyhrožovat smrtí, pročež se musel skrývat a z obavy o život opustil vlast. Proto se snažil sehnat práci v jiné zemi, neboť mu v zemi původu hrozí vězení, únos, mučení a smrt. Alžírská vláda sice oficiálně potírá terorismus, avšak fakticky se občané pomoci nedočkají, neboť v zemi vládne obrovská korupce. Žalovaný podle stěžovatele nevycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu ve smyslu § 3 odst. 4 a § 46 spr. ř. O tom, že se ani soud důvody nezabýval, svědčí i skutečnost, že v odůvodnění rozsudku soudu je uveden odkaz na návrat na území Ukrajiny, což se stěžovatele netýká. Stěžovatel proto navrhl, aby rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 7. 2005, čj. 65 Az 82/2005 - 24, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání, neboť má za to, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě byla vydána v souladu s právními předpisy; přitom odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi učiněné v řízení o udělení azylu a na vydané rozhodnutí. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší

správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Prvním důvodem podané kasační stížnosti je důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Stěžovatel namítá, že žalovaný dostatečně nevyhodnotil jeho důvody pro udělení azylu, neboť nevycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, čímž porušil § 3 odst. 4 a § 46 spr. ř. Nejvyšší správní soud porovnáním textu kasační stížnosti a výpovědi žalobce v pohovoru v rámci řízení o udělení azylu zjistil, že tvrzení žalobce v jednotlivých fázích řízení o udělení azylu trpí vnitřním rozparem. Zatímco v řízení o udělení azylu žalobce uváděl, že mu neznámé osoby rozmlouvaly nástup do armády, v kasační stížnosti pak uváděl, že jej neznámé osoby pronásledovaly právě kvůli tomu, že odmítl nastoupit do armády. Pokud jde o tvrzení stěžovatele uvedená v řízení o udělení azylu, je zapotřebí poukázat na to, že žalovaný se se všemi těmito tvrzeními v odůvodnění svého rozhodnutí přesvědčivě vypořádal, když se zabýval všemi důvody, které žalobce v řízení o udělení azylu uvedl a obsáhle je hodnotil z hlediska důvodů pro udělení azylu taxativně vymezených v § 12 zákona o azylu. Žalovaný přitom dospěl k závěru, že v případě stěžovatele nejsou splněny podmínky pro udělení azylu na území České republiky, s čímž se ve svém rozsudku ztotožnil také soud prvního stupně a jelikož ani Nejvyšší správní soud neshledal v tvrzeních žalobce žádné zákonné důvody pro udělení azylu v České republice, dospěl k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. není dán.

Další důvod kasační stížnosti je vymezen v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle něhož lze podat kasační stížnost z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít tato vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel vytkl rozhodnutí soudu prvního stupně, že se v jeho odůvodnění hovoří o návratu žalobce na Ukrajinu, přitom však žalobce s Ukrajinou nemá nic společného. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud se dopustil v odůvodnění rozhodnutí pochybení, když při rozboru problematiky překážek vycestování uvedl nesprávně jako zemi původu žalobce Ukrajinu namísto Alžírsko; tento nedostatek v odůvodnění rozsudku však nemohl mít sám o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí krajského soudu jako celku, a proto jím není založen důvod pro zrušení rozsudku krajského soudu; důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. proto není dán.

Nejvyšší správní soud ze všech těchto důvodů kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu